

## Sinilupiinista uusi rehukasvi

Heikki Vuorela, Maaseudun Tulevaisuus

Sinilupiini on viljelykiertoon hyvin sopiva typpeä sitova, syväjuurinen kasvi. Helsingin yliopiston kasvinviljelytieteen lehtori **Fred Stoddard** odottaa siitä uutta valkuaispitoista viljelykasvia, erityisesti märehitijöille mutta myös ihmisravinnoksi.

”Ei vielä täksi, mutta ehkä ensi vuodeksi.”, hän tarkentaa. ”Paitsi jos haluaa nimenomaan kokeilla itse.” Stoddardilla on takana yhden vuoden onnistunut viljelykoe. Tänä vuonna viljelykokeet jatkuvat neljällä eri lajikkeella kolmessa eri paikassa. ”Sen jälkeen tiedämme varmemmin.”

### Valkuaispitoista rehua märehitijöille

Stoddardin mukaan sinilupiini on monessa suhteessa hyvä viljelykasvi, jos se saadaan menestymään Suomessa. Ravintoarvoltaan se muistuttaa soijaa.

”Sinilupiini on erinomaista rehua märehitijöille. Valkuainen ja kuitu ovat hitaasti hajoavia, joten ne antavat tasaisesti ravintoa.”

”Valkuainen ja kuitu ovat hyvälaatuisia myös ruoka-aineeksi. Sinilupiinin peptidit, valkuaisen lyhytketjuiset aminohapot, alentavat tutkimusten mukaan verenpainetta ja kolesterolia.”

### Sitoo typpeä, parantaa maan rakennetta

Sinilupiini on palkokasvi. Se jättää maahan typpeä, jota sen juuribakteerit sitovat ilmasta. Pääjuuri on vahva ja syvälle tunkeutuva.

”Sinilupiini parantaa maan rakennetta ja on kaiken kaikkiaan erinomainen kasvi viljelykiertoon.” Palkokasvi on hyvä välikasvi ennen ja jälkeen parin viljavuoden. Sen sijaan leveälehtisiä kasveja ei pidä viljellä peräkkäin, koska niillä on samoja tauteja, Stoddard muistuttaa.

Sinilupiinin erityispiirre on, että sen juuristo pystyy ottamaan fosforia ja kaliumia syvältä. ”Se ei tarvitse paljon lannoitusta.”

Sinilupiini tyytyy happamaan maahan mieluummin kuin hyvin

kalkittuun. Parhaiten sille sopivat kevyet maalajit. Savelle Stoddard suosittaa mieluummin toista palkokasvia, härkäpapua.

Sinilupiini on pohjoiseen tulevaksi uudeksi kasviksi jo valmiiksi melkoisen karaistunut. "Versot kestävät kevät kylmyyttä 2–3 pakkasasteeseen asti."

### **Älä syötä karjalle tienvarsilupiinia!**

Stoddardin kokeissa oleva sinilupiini ei ole samaa kuin mitä teiden varrella näkee. "Ehdottomasti ei. Luonnonvaraista lupiinia ei pidä syöttää eläimille", Stoddard varoittaa. Luonnonvaraisissa lupiineissa on myrkyllisiä alkaloideja.

Viljeltävä lupiini on Välimeren alueelta, luonnonvarainen alun perin Luoteis-Amerikasta. "Ne eivät pysty risteytymään. Viljelty lupiini ei karkaa, eikä siihen siirry luonnonvaraisen lupiinin haitta-aineita." Viljeltävä sinilupiini ei ole välttämättä sininen. Se voi olla myös valkokukkainen.

Jos viljelijä haluaa kokeilla sinilupiinia jo tänä vuonna, siementä joutuu etsimään kauempaa kuin lähimmästä maatalouskaupasta. Viljelyä on ollut Lassilan tilalla Tuusulassa, ja muutamalla harrastajalla on ollut koeviljelyssä valkovenäläistä lajiketta, jota Etelä-Savossa asuva **Boguslav Kurlovich** on tuonut maahan.

Kuvat: Markku Vuorikari



Viljeltäviä sinilupiineja on tällä hetkellä Helsingin yliopiston kasvihuoneen ruukuissa Viikissä, mutta tulevana kesänä ne ovat toista vuotta käytännön viljelykokeissa, Fred Stoddard kertoo.